

Bilag 8.

Sagførerraadet.

København, den 5. Maj 1941.

I Skrivelse af 26. Marts har Indenrigsministeriet efter Anmodning fra det af Folketinget nedsatte Udvalg angaaende det i Tinget fremsatte Forslag til Lov om Renten af Udlaan mod Pant i fast Ejendom bedt Sagførerraadet om en Udtalelse over Lovforslaget. Sagen har været drøftet paa et Møde i Raadet, som derefter har vedtaget at udtale følgende:

Til Indledning bemærkes, at den Opfattelse, som Sagførerraadet tidligere har givet Udtryk for, og som ogsaa ligger til Grund for de efterfølgende Bemærkninger, bygger paa de Erfaringer, som Sagførerne har som Repræsentanter for det laansøgende Publikum, altsaa for Debitorerne i Gældsforholdet, saavel hvor det drejer sig om den første Prioritering af Nybygninger, som hvor det drejer sig om Ombytning af tidligere Laan ved Omprioritering.

Det er formentlig nu fra alle Sider erkendt, at det ikke er muligt ved Lovbestemmelser om Begrænsning af Udlaansrenten at gøre det muligt for Laantagere at opnaa Laan paa billigere Vilkaar, end hvad der er rimeligt under Hensyn til det almindelige Renteniveau paa Aftalens Tid og til de øvrige Omstændigheder, som efter Lovforslagets § 1, der indfører fri Rentefod, skal tages i Betragtning ved Bedømmelsen af, om den i det enkelte Tilfælde betingede Rente er rimelig. Men det maa for Sagførerraadet staa som et Brud paa Lovforslagets Princip — et Brud, som ikke paa holdbar Maade kan begrundes —, at Forslagets § 2 giver Bestemmelser om Kursfradraget ved Laanets Udbetaling, der ikke forenes med det rationelle Synspunkt, som er lagt til Grund for Forslagets § 1. Der er et naturligt Sammenspil mellem den betingede nominelle Rente og den Kurs, til hvilken Laanet udbetales, og det vil være Sammenhængen imellem Udbetalingskursen, den nominelle Rentefod og den af Kreditor tilsagte Opsigelighed, der tilsammen bestemmer Størrelsen af den effektive Rentefod.

Sagførerraadet vil derfor mene, at det vil være rimeligt at ændre Bestemmelsen i Forslagets § 2 saaledes, at der ikke foreskrives faste Satser for Kursfradrag. Den Sammenhæng, der er imellem Rente og Kurs, gør det naturligt, at Rentefodens og Kursfradragets Rimelighed bedømmes under eet og netop ud fra de Hensyn, som er fastslaaet i § 1 for Bedømmelsen af Rentefodens Rimelighed. Sagførerraadet tillader sig at henstille, at § 2 udgaar, og at den Kurs, til hvilken Laanet er ydet, nævnes i § 1 som et af de Forhold, der tages i Betragtning ved Bedømmelsen af, om den effektive Rente er rimelig. Ønskes en Bestemmelse om Udbetaling til Underkurs opretholdt som en særlig Paragraf, bør Bestemmelsen ændres saaledes, at Kursfradragets Rimelighed bedømmes ud fra de samme Hensyn, som er nævnt i § 1 om Renten.

Over for Bestemmelsen om Udbetaling til Kurs, saaledes som denne er formet i Forslagets § 2, gør Sagførerraadet desuden opmærksom paa, at Forslagets § 2 ikke vil være til Hinder for fortsat Anvendelse af den nu almindelig brugte Fremgangsmaade, hvorefter Laan ydes i Form af den virkelige Laangivers